

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Mands Minde 1788-1838. Foredrag over det sidste halve Aarhundredes Historie

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 559. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1838_599-txt-shoot-idm15206/facsimile.pdf (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

jeg, og mener dermed naturligvis hverken i Johannes' Aabenbaring eller hvor man ellers vil have fundet den franske Revolution forudsagt og betegnet; thi naar saadanne Spaadomme er allermærkeligst, er de saa dunkle, at det er først Opfyldelsen, der kan forklare dem: nej, jeg mener den klare Spaadom, man kunde og maatte læst i Frankrigs egen Historie, naar man ikke i det syttende og attende Aarhundred havde næsten tabt al levende Sans for Historien og al Tro paa den hemmelige Forbindelse mellem Slægterne, som gjør, at et Folk, hvor omskiftelig end dets Kraft, dets Lys og dets Lykke kan være, dog i Grunden altid ligner sig selv, og derfor, naar Omstændighederne tillode det, fuldender i det attende Aarhundred, hvad det begyndte i det fjortende og syntes i Mellemtiden at have aldeles glemt.

I Frankrig er det saaledes af Historien soleklart, at Revolutionen begyndte ikke 1788, men 1358, men naade kun da ikke stort længer end [til] Paris og kvaltes i Fødselen, saa det staar nu selv de franske Historieskrivere, skjønt de naturligvis flagre let over, som et sært Tilfælde, hvad vi adstadige Nordboer snarere fristes til at dvale ved, saa vi glemme at gaa videre, som det i Dag er Tilfældet med mig. Naar jeg nemlig læser, hvordan det gik til, da den sorte Prins havde fanget Kong Johan i det berømte Slag ved Poitiers, og Kronprinsen, siden kaldt Karl den vise, sammenkaldte Stænderne i Paris, for at bringe Orden i de forvirrede Finanser og raade Bod paa de mange Misbrug, der havde indsneget sig, da ser jeg klart i Folkelederne: Karl den onde fra Navarra, nylig sluppen ud af Bastillen, Biskop Lecocq og den parisiske Borgemester Steffen Marcel, Oldefædrene til Grev Mirabeau, Abbed Sieyès og Borgemester Bailly, og i Parisernes halvblaa og halvraade Hue et klart Forbillede paa Jakobinernes den hebræde, ser i Kronprins Karl, hvor han ligger paa Knæ for Borgemesteren i Paris og hvor han staaer med Pariser-Huen paa Raadstuen (Hôtel de Ville) og roser Pøbelen ud ad Vinduet, fordi den har slaat hans gode Venner ihjel, Ludvig den sextende i sin Opvæxt, og ser endelig i Bønde-Oprøret (Jacquerie) Forspillet til det store Fyrsværkeri, hvorved Adelsborgene trindt i Frankrig gik i Lyset.

Hvilken Bogorm med opladte Øjne fristes ikke til at gnave paa sligt, som synes lysteligt [til] at faa Forstand af paa Slægters Forbindelse og Tidens Sammenhæng! men jeg vil overvinde Fristelsen, saa vidt jeg kan, og vende

